

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ČERVENEC 2015*** ROČNÍK XVI.*** ČÍSLO 7

Cítát inspirující:

Psaní je svého druhu nemoc, a ačkoliv autorce červené knihovny lidé podsouvají více chamtivosti a méně originálních nápadů než autorkám nestravitelných próz, na mém poblouznění tvorbou to nic nemění.

Petra Hůlová

**Túlim sa
Túlim sa ti v náručí,
dýcham tvoju vôňu,
pijem všetky tvoje slová
a smiech
a viem,
že ľúbiť – nie je
hriech.
Túlim si ťa v náručí.**

Tat'ána Sivová

VAŠE MAILY V KOŠI NEKONČÍ

Dostávám nejružnější maily, od kamarádů a známých, přiznám se, že od jednoho literárního kamaráda dostávám maily rád, protože je to člověk, (jeho jméno není důležité) který má zajímavé názory. Dovolím se s Vámi o některé podělit.

Na ikony se nesahá. Osobně jsem si to hodně užil při psaní recenzí filmů na DVD, kdy jsem si dovolil sáhnout na pár ikon. Třeba Hřebejkovy filmy jsem kritizoval jako povrchní a manýristické už koncem 90. let. Já, to mi nadávalo lidí! A nálepkovalo. Jak jsem zamindrákovaný, a hlavně jak závidím! To je nejjednodušší způsob, jak odpálkovat jakoukoliv kritiku - říct o kritikovi, že závidí autorovi úspěch. Aniž by se autor zamyslel, zda v kritice není zrnko pravdy. No a čím víc Hřebejk točil, tím víc jeho povrchnost a manýrismus bylo vidět, až si to pak "statečně" dovolili říct i někteří velcí filmoví kritici, a od té doby další a další.

Samozřejmě mne taky vždycky štvala kritika, ale pak jsem zjistil, že mi může v mnohém spíše prospět. Někdy skutečně jsem tak našel chybu v příběhu, jindy svou manýru, a občas to bylo jen o názoru – třeba jedna kolegyně nemá ráda magický realismus, a tak když jsem jí poslal Pražská nokturna, odepsala mi otevřeně, že tenhle žánr nemusí a nemůže se tedy k povídkám moc vyjádřit.

Stále si hrajeme na demokracii, přitom k ní patří možnost říct svůj názor, i když odlišný od toho oficiálně propagovaného. Přejde mi to, že ti, co dnes nejvíce lidem nadávají do bolševiků, mají sami bolševické manýry - nosí se jen jeden správný názor, a když se oficiálně řekne, že nějaký člověk byl hrdina a osobnost, nesmí se to zpochybňovat.

Tak co tomu říkáte? Aspoň vidíte, že Vaše maily v koši nekončí. A pokud o nich budete přemýšlet, tak budu rád.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Ve středu 3.června 2015 vyšel v týdeníku Unie českých spisovatelů „Literatura – Umění – Kultura“ (číslo 22/2015) článek Františka Uhra „Pozoruhodný čaj“, který si všímá stého čísla Časopisu autorů Jičínska.
- V bulletinu Střediska východočeských spisovatelů „Kruh“ vyšla v čísle 40 (červen 2015) povídka Václava France „Ostře sledované mravy“.
- V bulletinu Střediska východočeských spisovatelů „Kruh“ vyšla v čísle 40 (červen 2015) v rubrice „ohlasy a recenze“ informace o stém čísle časopisu ČAJ (autor František Uher), dále zprávy Václava France „Čajový dýchánek na počest stého čísla ČAJe“ a „14.ročník Řehečské slepice“ Obojí doplněno fotografiemi Martina Žantovského) a nabídka na publikování „RUM DO ČAJe.“
- Václav Franc získal čestné uznání v kategorii poezie na Literární Vysočina 2015 za povídku „Padesát odstínů po česku“. Vyhlášení se konalo v Praze 20.června 2015. Oceněné práce byly uveřejněny ve sborníku – viz <http://www.literarnivysocina.com/wp-content/uploads/2015/06/Sbornik-souteze-2015.pdf> .

VáclaV

MARTINSKÁ POETICKÁ JESEŇ SE BLÍŽÍ

Úvodní báseň červencové Kobry je pozvánkou ze Slovenska! Pozvánka od Tani Sivové do Martina na další ročník Martinskej poetickej jesene, která se bude konat ve dnech 18. až 20.září v Martině a Turčanských Teplicích!

VáclaV

ČAJ č. 106 – HANKA HOSNEDLOVÁ

Když jsme „slavili“ sté číslo ČAJe, posteskl jsem si, že zapomínám na jihočeské autory. A skutečně všechny ostatní kraje byly v ČAJi zastoupeny, jen na krásné jižní Čechy jsem dočista zapomněl.

Slíbil jsem, že to napravím, a tak v červencovém čísle tak činím. Nakonec jsem se koncem června vypravil do Písku, navštívil jsem České Budějovice a obrazně řečeno z těchto cest „ulovil“ hosta nejpopovolanějšího, předsedkyni Jihočeského klubu Obce spisovatelů Hanku Hosnedlovou. Její tvorbu Vám dnes rád představuji. A slibuji, že to není poslední navštívení tohoto kraje.

Rozhovor je tentokrát významný, neboť jej poskytla praprapravnučka Jakuba Arbese Adéla Nikodýmová, jedna z organizátorek Slavností Jakuba Arbese a literární soutěže nesoucí v záhlaví jméno slavného zakladatele romaneta. Adéla Nikodýmová podělila literární talent a v rozhovoru mimo jiné přiznala, že : „Psaní, knížky a příběhy jsem zbožňovala odmalička.“

Tvorbu regionálních autorů zastupuje Ilona Pluhařová svým „Receptem“, jak si „ukuchtit šťastnou dovolenou.“

A já jsem přidal svůj názor na „Sborník 1.ročníku literární soutěže pořádané k připomínce 100.výročí úmrtí Jakuba Arbese,“ který vydaly pořadatelky Slavností Jakuba Arbese Kateřina Fuksová a Adéla Nikodýmová pod záštitou Občanského sdružení pro záchranu Malostranského hřbitova. Mimochodem letos v červnu proběhl již druhý ročník.

Václav

LŽIČKA V ŠUPLÍKU

Víte, co je to „Lžička v šuplíku?“ Nevíte? Občasník pro literárně – kulturní degustátory. A opravdu stojí za to prolistovat si poslední čísla zajímavého časopisu – viz <http://lzicka.wbs.cz/> . Najdete tam řadu zajímavých příspěvků od méně známých autorek a autorů, ale mě někteří oslovili. Zkuste to taky!

Václav

ANTONÍN ŠLECHTA: POD ZEMÍ

Nakladatelství Antonín Šlechta, Úpice

www.mamtalent.cz

V únoru 2014 jsem psal v ČAJi o prvotině úpického autora, člena Střediska východočeských spisovatelů, Antonína Šlechty „Sedm pádů smrti“. A tak jsem rád sáhl po jeho druhé knize „Pod zemí“, popisující život s „krumpáčem a lopatou v ruce“ mezi partou úpických vodárenských dělníků. Hlavní hrdina, mladý nastupující dělník Máca, je zároveň pozorovatelem a zapisovatelem spletitých osudů chlapů, se kterými se život nemazlil. V osmi navzájem propojených povídkách čtenáři autor představuje nejrozumnější osudy, od partáka Vlahy, přes Rád'u, Vorla, Rajnocha a další „figurky národa vodárenského“ (viz str. 8).

Pochopitelně, že chlapi nemluví jako univerzitní profesori, ale kdo by čekal nějaké sprostoty, tak se nedočká, protože Šlechta vede svůj „vodárenský pozorovací deník“ kultivovaně. Nakonec napsal vlastně i jakousi definici řemesla a poslechněte si, jak krásně, viz str. 8: *„Vodárenské řemeslo vždycky bylo a je víc o krumpáčích a lopatách nežli o řemesle samostatném. Improvizace na každém kroku. Dobrodružství skrývané metr a půl pod zemí, kdy nevíte, co s posledním úderem krumpáče objevíte. Sklonění nad rozedraným masem země skrytě něco pošteminkujete, porochníte, přiškrtíte, převekslujete, rozhejbete, zaslepíte, propojíte. Pak všechno zahrnete zemí a věříte, že vše poběží dál, jak by běžet mělo, ale to už nikdo nevidí, nekontroluje, nezvítězíruje.“*

Nepřipadá vám to, jako když čtete Karla Čapka? Mně ano. A když si potom přečtete na str. 73 „Recept na člověka“, pochopíte, že autor nejen výborně zná prostředí, o kterém píše, ale dokáže vystihnout postavu, její poetickou náladu, duši, na povrchu drsnáků, v nitru citlivých lidských bytostí, toužících po obyčejných lidských štěstíčkách. Je tam ta „člověčina!“

Stejně jako v první knize, i zde Šlechta zaznamenává filosofický přesah, viz třeba na str. 23: *„Jak máme žít a proč vůbec žít? Jsme*

dobří, nebo jsme zlí? Jsme tu z božího záměru, nebo z přírodního výběru? Tyčíme si ctihodné cíle, aby je v poločase vystřídala hamižná píle? Půjdeme věrně až za hrob, nebo kousek dál zahneme za roh? Zemřít ve vznešené myšlence, nebo raději naplnit kredence? Posvátnost rodiny, či slepé plození? “

Přeji Tondovi, aby se jeho literární řada rozrůstala stejně úspěšnými „kousky“ jako je tato kniha. A váhavým čtenářům doporučuji, aby se s úpickým autorem vydali „Pod zem!“

Václav

PÍSEK LITERÁRNÍ

Letošní dovolenou jsem prožil na jihu, ne žádná Itálie, ani Řecko, ale Písek. Jihočeské okresní město se stalo mým dočasným domovem. Musím napsat, že Písek je krásné město, zvláště domácím závidím kamenný most a večerní posezení v některé z kavárniček, když se nábřeží noří do tmy, lampy rozžínají a člověka napadají inspirativní myšlenky pro literární tvorbu.

Ani se nedivím, že tu Fráňa Šrámek napsal svoje díla (Stříbrný vítr, Měsíc nad řekou), že se tu natrvalo usadil Adolf Heyduk (navštívil jsem jeho dům, dnešní muzeum), že město učarovalo dalším, ať již rodákům či těm, kteří zde prožili svá studentská léta.

Pochopitelně jsem zavítal i do okolí, třeba do Strakonice, kde najdete sochu rodáka Františka

Ladislava Čelakovského (ale i Švandy Dudáka), do Českých Budějovic, kde jsem zase v antikvariátu sehnal jednu dlouho hledanou knihu. Prošel jsem se společně se Švejkem Putimí a řečeno slovy Jaroslava Haška: „...lid je zde dobrý, sem tam nějaká ta rvačka nestojí za řeč!“ Ale vážně, kraj rybníků, památných míst (Orlík, Zvíkov, Hluboká nad Vltavou) nám společně s mojí ženou Ladkou (ona mě vyfotila u pamětní desky) učaroval. Tak trochu Jihočechům závidím. A ještě něco jim závidím. Překrásnou publikaci, kterou jsem si koupil v Prácheňském muzeu v Písku. Vydalo ji společně právě jmenované muzeum a Městská knihovna v Písku. Jmenuje se „Čtení z Písku – stručný literární bedekr“ a vedle medailónků třiadvaceti osobností písecké kultury, přináší i obrázky a představení zajímavých míst města. Sestavovatelům knížky tleskám! Důležité je, že v přehledu nejsou jen jména nežijících klasiků, ale i současných autorů (např. Ladislav Beran, Milan Princ, Ondřej K. Kolář, Jiří Fröhlich, Karel Čabrádek a další). Kniha je vlastně živou čítankou o kulturním životě města. A další pochvala přichází vzápětí, neboť na stránkách (viz <http://www.ctenizpisku.cz/>) „Čtení z Písku“ najdete výborně řazený přehled autorek a autorů s ukázkami jejich tvorby. Dílo, které nikdy nekončí, neboť je neustále doplňováno. Byl bych rád, kdyby se nám v Jičíně podařilo sestavit podobné dílko, i když vím, že to není jednoduchá práce. Takže mě Písek inspiroval hned několikrát. Mám pochopitelně svoje zápisky, časem se k nim vrátím v Kobře nebo ČAJi, však uvidíte.

Jenže týden je pryč „než bys řekl švec“ a nám krásné dny lenošení skončily. Zůstávají fotky, pohlednice a především krásné vzpomínky. Určitě se do Jižních Čech zase někdy vrátím, vojákoval jsem v Písku na vojenské katedře v červenci 1984 jeden měsíc. Přiznám se, že tehdy jsem poznal jen kasárna a nádraží. Z kasáren moc nezbylo, ale město určitě zkrásnělo. A tak mi nezbyvá než souhlasil s Fráňou Šrámkem a rozloučit se úryvkem z jeho básně „Vzpomínka na Písek“:

*„Vhodnějších kulis nalezneš stěží,
abych hned zprvu poklonu vysek,
jedna je pouze jen Otava,
jeden je Písek..“*

Václav

Porotkyně Eva Jebavá předává jednu z cen autorce Veronice Borkové na 14.ročníku Řehečské slepice 2015!

Foto: Žantovský

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 16. Číslo 1. Červenec 2015.

(5.července 2015)

www.ikobra.cz